RAYMOND L. WEIL

PRIMUL CONTACT

Raymond L. Weil

Primul Contact

versiunea în limba română

uncris

Jason Strong, comandantul misiunii, se uita la avariile modulului lunar cu un sentiment de greaţă în stomac. Cel mai bun prieten al său şi copilot, Greg Johnson, se afla lângă el. Amândoi erau echipaţi cu greoaiele costume spaţiale proiectate pentru mediul selenar. Tot ceea ce putea auzi Jason prin radio era respiraţia grea a lui Greg. Şi el se lupta să-şi controleze răsuflarea. Aselenizarea a fost dezastroasă. Nu existau planuri de rezervă pentru ceea ce tocmai se întâmplase.

Se aflau naufragiaţi pe Lună fără posibilitatea de a se mai întoarce acasă.

— Fir'ar să fie! spuse într-un târziu Greg cu o voce tremurătoare. Realmente am dat-o-n bară. Cum de s-a putut întâmpla aşa ceva?

Amândoi se uitau la modulul lunar de aselenizare, care se afla răsturnat pe o parte la marginea unui mic crater. Acesta avea doar vreun metru jumătate adâncime, dar atât a fost suficient ca unul dintre suporţii de aterizare ai modulului să devină instabil şi *lander*-ul să se răstoarne.

— Nu văd nici o modalitate de a-l ridica la verticală, a comentat Jason gândindu-se la ce au de făcut şi ce echipament au disponibil la ei. Niciodată nu am luat în considerare o asemenea posibilitate.

— Ce zici de braţul mecanic al *rover*-ului? a întrebat Greg disperat. L-am putea folosi ca să ridicăm *lander*-ul?

Acasă avea o soţie şi un copil mic. Nu voia ca soţia să crească singură copilul lor. Îşi putea doar imagina cum se simţea dânsa. Nu a existat nici un contact cu Controlul Misiunii de mai mult de douăsprezece ore. Pe Pământ, ştiau deja că ceva a mers teribil de rău. Şi-i putea imagina pe cei de la Controlul Misiunii făcând încercări frenetice să-i contacteze şi recepţionând doar linişte. Pierduseră contactul cu Controlul la câteva minute după începerea coborârii.

— Nu e destul de puternic, a replicat Jason dând din cap. *Lander*-ul cântăreşte prea mult. Chiar şi în gravitaţia lunară scăzută este prea mult pentru braţul mecanic al *rover*-ului.

— Înseamnă că vom muri aici, a răspuns Greg posac.

Se apropie şovăitor de *lander* şi puse mâna pe micul steag american pictat pe laterala acestuia. Fusese visul dintotdeauna al vieţii sale să călătorească pe Lună.

— Suntem prima misiune cu echipaj uman după zeci de ani şi ne-am prăbuşit. Vor trece ani până va mai fi vreuna.

Jason s-a apropiat de Greg, punându-i mâna pe umăr. Trapa deschisă a *lander*-ului era chiar deasupra lor. Au fost norocoşi că trapa nu s-a blocat şi nu au fost prinşi înăuntru.

— E vreo şansă să facem radioul să funcţioneze?

— Antenele sunt distruse, a replicat Greg arătând spre partea frontală a *lander*-ului, care era culcată peste un bolovan mare, negru. Bolovanul provocase o adâncitură zdravănă în laterala *lander*-ului. Au fost norocoşi că nu a penetrat corpul metalic.

— Nu numai atât, dar acea misterioasă interferenţă pe care am detectat-o la coborâre ar bruia orice semnal ce am încerca să-l transmitem.

— Nenorocita de interferenţă ne-a prăjit computerele, a spus Jason reamintindu-şi coborârea haotică după ce toate sistemele *lander*-ului s-au oprit brusc.

A făcut tot ce a fost posibil ca să stabilizeze modulul şi să termine cu bine coborârea pe suprafaţa Lunii. Fără avansatul sistem LIDAR de măsurare a altitudinii şi fără computere, au trebuit să se mulţumească cu vechea metodă radar. Din nefericire, sistemul radar era intermitent datorită puternicei interferenţe provenită de pe Lună. Greg a trebuit să supravegheze privind prin hublouri şi ghidându-l pe Jason pe ultimele câteva sute de metri. Pentru că nu puteau vedea ce era direct sub ei, s-au prăbuşit pe marginea micului crater.

Jason a tăcut un moment, cântărind opţiunile. Nici una nu era bună.

— Avem destul oxigen în *lander* ca să rezistăm câteva săptămâni; dacă putem activa regeneratorul cu energie, atunci ne ajunge chiar câteva luni.

— Bateriile sunt total încărcate, iar celulele cu combustibil, pentru urgenţe, sunt intacte, a adăugat Greg cu o voce ceva mai calmă.

Le verificase înainte de a ieşi din modul.

— Dar tot rămâne problema alimentelor şi a apei. Chiar şi cu raţiile de urgenţă, ne vor ajunge maximum trei săptămâni.

— Putem scoate *rover*-ul? a întrebat Jason mergând să vadă partea de jos a modulului şi compartimentul ce adăpostea *rover*-ul lunar.

Avea un plan ce trebuia luat în considerare. Într-un fel sau altul, trebuia să găsească o cale care să-i ducă de pe Lună acasă, pe Pământ.

— Nu văd de ce n-am putea, spuse Greg venind lângă Jason şi studiind compartimentul protejat. Este destul de uşor în gravitaţia lunară ca să-l putem poziţiona cum trebuie dacă e vreo problemă. Nu văd nici o avarie evidentă la compartimentul *rover*-ului. De ce vrei să-l scoatem afară? E ceva cam fără rost. Vreau să spun, de ce să explorăm? Nu ne putem întoarce pe Pământ!

Jason s-a întors cu faţa spre Greg. Ştia că Greg era îngrijorat pentru soţia şi fiul său.

— Ceva a cauzat interferenţa care ne-a afectat aterizarea. Încă bruiază orice semnal radio. Nu uita că *rover*-ul are un radio capabil să contacteze modulul orbital de comandă. Trebuie doar să găsim ce anume provoacă această interferenţă şi să o oprim.

— Crezi că e artificială? a întrebat Greg cu ochii mari de surpriză.

Nu se gândise la asta.

— Cum ar putea fi posibil? Am fi ştiut dacă mai era vreo altă misiune ce se îndrepta spre Lună. Nu poţi ţine secret aşa ceva.

— Interferenţa trebuie să fi fost artificială, răspunse Jason privind spre sud. Nu s-a declanşat înainte de a începe noi coborârea. Pentru mine asta e o coincidenţă prea mare. Nu cred că a fost o misiune cu oameni la bord. Cum spuneai, nu poţi ţine secret aşa ceva.

— Crezi că o altă ţară a strecurat o sondă aici sperând să ne afecteze aterizarea pentru ca nu compania noastră să obţină contractul spaţial? a întrebat Greg cu îndoială în voce.

Doar că nu-şi dădea seama cum s-a putut face aşa ceva în secret.

Ştia că o mică rachetă ar fi fost mai greu de detectat, dar tot ar fi fost dificil de aselenizat o sondă pe Lună fără a fi observată. Nu numai atât, dar ei au ţinut secretă zona de aselenizare până în ziua lansării.

— Ce altceva ar putea fi, a replicat Jason cu convingere crescândă în voce.

— Acest contract de explorare a Lunii şi a lui Marte are o valoare potenţială de sute de miliarde de dolari. Chiar şi în ţara noastră sunt companii care şi-ar dori să eşuăm.

— Ar fi costat al dracului de mulţi bani pentru a trimite o sondă pe lună doar pentru a ne sabota pe noi, a replicat Greg cu îndoială. Dar îmi dau seama că acest contract spaţial ar putea fi tentant. După eşecul nostru, ar fi alte câteva companii care s-ar arunca să-şi înhaţe şi ei partea.

Greg a tăcut un moment ca şi cum ar fi reflectat asupra celor spuse.

— Deci, scoatem afară *rover*-ul şi mergem să aruncăm o privire după sursa interferenţei? a întrebat încă o dată Jason.

Deşi Jason nu era căsătorit, avea totuşi un frate şi o soră pe care i-ar fi făcut plăcere să-i revadă pe Pământ. Ştia şi că Greg dorea cu disperare să se întoarcă la familie.

— Cred că e mai bine decât să stăm pe aici aşteptând să ni se termine oxigenul, a replicat Greg după ce s-a gândit câteva clipe.

— Dacă putem opri interferenţele, putem contacta Controlul Misiunii cu radioul de pe *rover*. Există şanse ca cei din compania noastră să trimită o dronă de aprovizionare pe Lună. Ne-ar aduce cele necesare supravieţuirii până când cei de pe Pământ vor găsi o soluţie.

— Ar putea chiar să ne trimită ceva care să ne ajute să ridicam la verticală modulul, a spus Greg cu oarecare vioiciune în glas. Dacă putem ridica *lander*-ul, putem pleca acasă!

— Poate, a replicat Jason privind în sus, la cerul inundat de stele.

Pământul era perfect vizibil deasupra orizontului selenar.

— Să nu ne facem speranţe deşarte. Mai avem destule de făcut şi chiar dacă putem contacta Pământul, tot vom mai sta pe Lună mult timp.

Cei doi au urcat înapoi în modulul lunar şi au închis trapa în urma lor. După câteva clipe, micul sas s-a presurizat şi au putut deschide trapa interioară a modulului. După ce s-au ajutat reciproc să iasă din greoaiele costume spaţiale şi le-au stocat în suporţi, cei doi s-au târât în fotoliile anti-acceleraţie şi s-au aşezat. Datorită faptului că *lander*-ul era răsturnat, se aflau într-o poziţie înclinată, dar toate consolele cu instrumentele de control continuau să fie uşor accesibile.

— Ceva la Comunicaţii? a întrebat Jason sperând că acea interferenţă s-a oprit singură.

Mai dispuneau doar de comunicaţiile radio la mică distanţă cu ajutorul unei antene interne.

Greg a păsat câteva butoane, a comutat câteva întrerupătoare, dar tot ce se auzea din difuzoare era zgomotul static. Acelaşi pe care-l auzeau în ultimele douăsprezece ore.

— Nu, e la fel ca mai înainte, a replicat Greg dezaprobator. Se pare că trebuie să facem călătoria către locul de unde o fi venind interferenţa.

Jason a rămas o clipă tăcut. Putea vedea îngrijorarea de pe faţa lui Greg. Ştia că prietenul său cel mai bun se gândea la familia sa de pe Pământ.

— Nici o grijă, Greg, ieşim noi din asta, a spus Jason hotărât. Când găsim sonda care transmite interferenţa şi o oprim, putem aranja o misiune de salvare. De asemenea ne putem asigura că se va avea grijă de cei care au trimis sonda, oricine ar fi. Am să mă asigur personal că vor fi scoşi din afaceri.

— Hai mai întâi să găsim sonda asta, a spus Greg aplecându-se înainte pentru a ajunge la butoanele ce reduceau luminozitatea în cabină.

— Controlul Misiunii ar fi trebuit să înregistreze această interferenţă, a comentat Jason în timp ce se gândea la companiile şi chiar ţările ce ar fi putut trimite sonda.

— Posibil, fu de acord Greg. Dar nu pot face nimic concret. Sursa problemei este aici, pe Lună.

— Scoatem *rover*-ul dimineaţă, a răspuns Jason ştiind că amândoi au nevoie de un somn bun. N-ar trebui să ne ia prea mult timp până aflăm sursa semnalului.

— Sper şi eu, spuse Greg scoţând dintr-un buzunar o fotografie cu soţia şi copilul. Îşi privi familia în lumina slabă. Îşi jură sieşi că va face tot posibilul să se întoarcă acasă, la ei.

Jason încerca să se liniştească ştiind că-i aşteaptă o zi obositoare dacă reuşesc să scoată *rover*-ul afară. Jason a fost pilot de încercare militar timp de şase ani înainte de a se retrage şi ca să se înscrie pentru slujba de pilot şef la noua companie spaţială pentru care lucrau acum el şi Greg. Sora sa a fost împotriva faptului de a se oferi voluntar pentru această misiune. A spus că este prea periculoasă, mai ales că e vorba de un vehicul spaţial nou construit de o companie privată. Ea i-a reamintit că dacă se întâmplă ceva pe Lună, nu vor putea fi salvaţi.

Fratele său a fost entuziasmat şi l-a bătut fericit pe spate când a aflat că Jason a fost ales ca pilot şef şi comandant al misiunii. Sora sa a fost foarte tăcută şi, pentru o vreme, s-a retras în altă cameră. Într-un târziu s-a întors şi i-a urat noroc ştiind că aceasta era ceea ce-şi dorise Jason întotdeauna. Totuşi, pricepea din comportamentul ei că realmente nu dorea ca el să zboare pe Lună.

Jason a închis ochii încercând să doarmă. Sora sa a avut dreptate, iar acum, el şi cu Greg, erau blocaţi pe Lună fără posibilitatea de a se întoarce acasă. Jason ştia că sora sa se afla la controlul Misiunii şi nu va pleca până nu va afla ceva concret. Soţul ei era plecat în străinătate fiind consultant pentru o companie petrolieră. Nu se va întoarce decât peste o lună. Nu-şi putea părăsi sora.

Jason şi cu Greg s-au trezit devreme şi au ieşit afară lucrând cu hărnicie la degajarea trapei compartimentului *rover*-ului. Nu fusese proiectat ca să fie deschis dintr-o poziţie aproape orizontală. Cu ceva muncă, au reuşit să-l deschidă şi să-l asigure, aşa încât au putut scoate *rover*-ul.

Acesta a ieşit din compartiment mult mai uşor decât se aşteptase Jason. Puţin împins, puţin tras, şi l-au poziţionat suficient de departe de suporţii de aterizare care l-ar fi putut încurca.

Jason a apăsat butonul mare, de activare, aflat pe laterală. Instantaneu, *rover*-ul s-a rabatat, iar cele şase roţi mari s-au rotit până au atins suprafaţa selenară. Semăna cu un păianjen uriaş ce-şi întindea picioarele.

— A fost mai uşor decât era de aşteptat, comentă Greg privind mobilul.

— Nu văd avarii, a constatat Jason.

Compartimentul *rover*-ului era bine protejat, iar prăbuşirea nu părea să-l fi afectat.

Jason a dat roată încet în jurul său, inspectându-l cu atenţie. Rover-ul era un vehicul complex cu sistem de propulsie nucleară, furnizat de guvernul american. Era echipat cu camere şi echipament de comunicare care le permitea să ia legătura atât cu *lander*-ul, cât şi cu modulul de comandă de pe orbita lunară.

Jason s-a aşezat la comenzi în faţa micului panou de control şi le-a verificat. Energia era operaţională, rezervele de oxigen complete, iar computerul de bord îşi pâlpâia led-urile de avertisment. Ca şi computerele din *lander*, şi cel de pe *rover* avea probleme cu misterioasa transmisie.

— La fel ca şi în *lander*, spuse Jason. Dar toate celelalte sunt funcţionale.

— Deci, ce facem acum? a întrebat Greg perplex. Cum ne vom deplasa fără computerul de navigaţie?

Computerul avea o hartă tridimensională a suprafeţei selenare programată în memoria sa. În mod normal, tot ce aveau ei de făcut era să introducă destinaţia, iar *rover*-ul i-ar fus acolo.

— Cred că trebuie să o facem în stil clasic, hotărî Jason.

Nu se părea că ar fi nevoie să facă o pauză.

— Avem hărţi detaliate a suprafeţei selenare. Putem să le folosim.

Greg privi spre sud. Navigaţia nu va fi uşoară. Erau câteva cratere şi mici coline între poziţia lor de acum şi sursa interferenţei. Fără computerul navigaţional, călătoria va dura mai mult.

Nu-i plăcea să abandoneze siguranţa oferită de modulul de aterizare. Cel puţin, în interiorul său aveau un oarecare confort. Alimente, apă, energie şi-şi puteau scoate şi costumele spaţiale. *Rover*-ul avea două locuri şi prize ca să-şi poată cupla costumele la sursa de energie a acestuia. Mai avea şi un mic sistem regenerator de aer.

— Hai înăuntru să ne odihnim puţin, mâncăm ceva, apoi mergem la sursa transmisiei, a sugerat Jason.

Ştia că trebuie să facă ceva care să le distragă atenţia de la precaritatea situaţiei.

— Sursa se află la o depărtare de aproximativ treizeci de mile, a răspuns Greg continuând să privească spre sud. Chiar şi cu *rover*-ul, tot va fi o călătorie lungă.

Lovi solul selenar cu piciorul, urmărind cum pluteşte praful.

— Tot locul este acoperit cu o grămadă de praf. Sper să nu afecteze *rover*-ul.

— Toate părţile aflate în mişcare sunt protejate împotriva prafului, i-a reamintit Jason îndreptându-se spre trapa care-i aştepta.

— Oare facem ce trebuie? a întrebat Greg oprindu-se chiar sub trapă şi privind în sus, la Jason. Există şansa ca *lander*-ul să poată fi văzut de telescoapele de pe Pământ. S-ar putea ca tocmai să se pregătească pentru trimiterea unei drone de aprovizionare.

Jason se gândi câteva clipe. Asemenea idee trebuia luată în considerare.

— Este posibil, admise. Dar de ce să punem toate ouăle în acelaşi coş? Dacă putem găsi sursa interferenţei, putem contacta uşor Pământul. Telescoapele de pe Pământ vor descoperi cu greu *lander*-ul. La urma urmei, e culcat pe o parte la margine unui mic crater. Asta-l face şi mai greu de văzut. Mai suntem şi la cincizeci de mile depărtare de zona planificată pentru aselenizare. Chiar dacă ne-ar putea vedea de pe Pământ, vor trece zile întregi înainte ca să o facă.

— Ai dreptate, admise Greg oftând adânc. Cea mai bună soluţie pentru noi este să găsim sursa interferenţei. Hai să intrăm în modul.

Cu niţel ajutor, Jason s-a urcat prin trapa deschisă, apoi l-a tras şi pe Greg. Curând, amândoi erau înăuntru. După ce şi-au scos costumele voluminoase, Jason s-a aşezat în fotoliul anti-acceleraţie şi a luat o hartă detaliată a Lunii. Petrecuse mai înainte câteva ore cercetând harta şi calculând cea mai probabilă poziţie a sursei de interferenţă. Un **X** roşu marca un crater aflat la circa treizeci de mile depărtare spre sud.

Jason s-a întors spre Greg.

— Nu e nevoie să vii şi tu, i-a reamintit. Mă pot descurca şi singur.

— Mda, să stau singur aici în modul şi să-mi iau câmpii, spuse Greg dând din cap a refuz. Prefer să-mi încerc şansele cu tine. Şi apoi, ce-ar spune sora ta dacă ţi se întâmplă ceva, iar eu am stat bine mersi aici, în modul?

Jason zâmbi. Era absolut clar că soră-sa nu s-ar fi simţit mulţumită. Dacă se vor întoarce pe Pământ, Jason ştia că-l va aştepta o lungă predică din partea surorii sale pe tema „ţi-am spus eu”. Dar dacă vor reuşi să se întoarcă, va merita să o asculte.

Cei doi s-au odihnit, au luat o gustare uşoară şi au băut puţin din preţioasa apă. Apoi au rămas în fotolii pierduţi fiecare în propriile gânduri.

Într-un târziu, Greg s-a ridicat şi a luat costumul spaţial.

— N-are nici un rost să mai tragem de timp.

— Ai dreptate, spuse Jason şi-l ajută pe Greg să se echipeze, după care a fost rândul său să fie ajutat.

Câteva minute mai târziu, se aflau amândoi pe suprafaţa lunară. Jason şi-a luat locul în *rover*, iar Greg s-a urcat alături de el. Făcuseră multe ore de antrenament în deşertul Arizona. Acum, acest antrenament trebuia să-şi arate roadele.

— Să mergem, a spus Greg şi-şi fixă centurile ce-l ţineau în siguranţă la bordul *rover*-ului.

Jason a apăsat pe acceleraţie, iar vehiculul a început să se mişte. La început, Jason a condus prudent încercând să se obişnuiască cu gravitaţia scăzută a Lunii. Trebuia să aibă grijă să evite micii bolovani şi eventualele cratere puţin adânci. După câteva minute, Jason a început să se simtă mai degajat la comenzile *rover*-ului ce-l conducea pe suprafaţa selenară dezolantă.

— Exact ca şi cum ai conduce un autoturism, glumi Jason încercând să pară liniştit.

Ştia că Greg era încă foarte preocupat în legătură cu familia sa.

— Fără zdruncinături, te rog, mormăi Greg când au lovit o mică stâncă.

Timp de câteva ore, Jason a condus *rover*-ul peste suprafaţa selenară accidentată. Şi-a căutat cu grijă drumul printre bolovani şi mici coline care le blocau calea. După fiecare ocol, revenea întotdeauna pe direcţia către sud.

— Ce crezi că vom găsi? întrerupse Greg tăcerea. Crezi că sonda a fost trimisă de o ţară sau de o companie rivală?

— Nu ştiu, a răspuns Jason stârnind praful pe când ocolea un bolovan măricel. Dacă te gândeşti bine, n-are prea mult sens.

— Ce vrei să spui? a întrebat Greg privindu-l derutat pe Jason.

Jason a ezitat, încercând să-şi organizeze cele ce voia să spună fără a-l îngrijora prea mult pe Greg.

— Nu-mi pot imagina o sondă trimisă de altă ţară. Ar provoca nişte probleme internaţionale serioase dacă s-ar descoperi vreodată că aselenizarea noastră a fost sabotată. Nu cred că oricine dintre cei care vor să ajungă pe Lună şi pe Marte ar risca aceasta.

— Dar altă companie? întrebă Greg, de acord cu opinia lui Jason că probabil nu este implicată altă ţară. Te gândeşti la cineva care ar putea să ne doboare pe noi în ideea de a prelua unul dintre contracte?

— Ar fi posibil, răspunse Jason gândindu-se la vreo jumătate de duzină de companii rivale care concurau pentru o parte din contractele spaţiale *grase*. Sunt doar două care ar fi dispuse să-şi asume asemenea risc. Ceea ce mă surprinde este că nimeni nu a detectat lansarea sondei.

— Ar fi putut fi lansată de pe o navă aflată în largul oceanului, a sugerat Greg încercând să se gândească cum poate fi executată o lansare în secret.

— Posibil, spuse Jason. Dar chiar şi atunci, ar fi trebuit să fie detectată. Cineva ar fi observat. Există destule staţii de urmărire care pot detecta o lansare de pe ocean.

— S-au poate nu au menţionat-o, a adăugat Greg ştiind că banii au uneori *mâna* lungă. Cineva ar fi putut fi plătit ca să se uite în altă direcţie.

— E o posibilitate, admise Jason pe când conducea *rover*-ul în sus pe povârnişul unei mici coline şi apoi în jos pe partea cealaltă.

Până în prezent *rover*-ul funcţiona foarte bine.

După trei ore, Jason opri rover-ul la baza unei creste lungi. Privi spre stânga-dreapta şi observă că aceasta se întindea cât putea vedea cu ochii.

— Nu cred că *rover*-ul poate urca peste asta, a comentat Greg încruntat. E prea abruptă.

— Mult prea abruptă, a fost de acord Jason.

Totul mersese prea uşor. Ar fi trebuit să se aştepte la un asemenea tip de obstacol. Luă harta suprafeţei acestei zone de Lună. Era dificil de desfăşurat cu mănuşile izolatoare. Privi către punctul la care credea că reprezintă locaţia lor. Locul suspectat de unde ar proveni interferenţa era într-un crater aflat chiar de parte cealaltă a crestei obstacol. O observase încă de când se aflau în *lander*, dar a sperat că vor găsi o cale de a o traversa cu *rover*-ul.

— Se pare că trebuie să o luăm pe jos, murmură Greg desfăcându-şi centurile de siguranţă.

Ajunseseră prea departe pentru a se mai întoarce acum.

— Asigură-te că rezervorul de oxigen şi rezervele de energie sunt la cota maximă, spuse Jason, de acord cu afirmaţia lui Greg.

De aici în acolo vor trebui să umble pe jos. Dacă harta era corectă, iar el a stabilit corect locaţia interferenţei, atunci au doar o milă de mers.

Jason şi-a desfăcut şi el centurile de siguranţă, apoi şi-a verificat oxigenul şi rezerva de energie. Amândouă erau la nivele ridicate şi puteau să-i asigure o autonomie de şase ore, cu o rezervă de urgenţă de două ore, dacă era necesar.

Cei doi bărbaţi au coborât din *rover* şi s-au îndreptat spre baza crestei. Nu era chiar foarte abruptă. Totuşi, *rover*-ul nu era proiectat să urce asemenea pantă. Cu prudenţă, cei doi au început ascensiunea. Trebuiau să fie atenţi la pietrele răzleţe şi micile zone cu praf selenar. Uneori stratul de praf avea o grosime de câţiva centimetri. Din când în când, dislocau pietre mici şi provocau uşoare avalanşe de praf în josul pantei. Datorită gravitaţiei scăzute a Lunii, totul se mişca de parcă era redat cu încetinitorul.

Jason a ajuns primul în vârful crestei. S-a întors şi l-a ajutat pe Greg să parcurgă şi ultimii câţiva paşi. Apoi, amândoi s-au întors să privească în josul craterului din faţa lor încercând să descopere sonda. Din vârful crestei, Jason ştia că ar trebui să fie vizibilă.

— Doamne, Dumnezeule! se bâlbâi Greg cu ochii larg deschişi.

Simţi un fior rece străbătându-l pe spate.

— Aşa ceva nu poate să existe!

Jason privea fundul craterului şi sfărâmăturile împrăştiate de-a latul lui. Era locul unei prăbuşiri. Un spaţiu ce se întindea pe aproape o milă, cu resturi împrăştiate peste tot. Se termina la partea îndepărtată a craterului. Jason era uimit de ceea ce era în crater.

De cealaltă parte a craterului erau rămăşiţele unei foarte mari nave spaţiale. Numai secţiunea frontală a acesteia părea să fi rămas intactă. Restul era împrăştiat de-a latul craterului. Jason estimă că partea frontală intactă trebuie să fi avut cam 150 m lungime şi vreo 70 m lăţime.

— Asta nu a fost construită pe pământ, spuse încet Greg.

Simţea cum inima i se zbate în piept. Acesta era ultimul lucru pe care se aştepta să-l găsească. La naiba, nici măcar mu se gândise la o asemenea posibilitate.

— Nu, nu a fost, replică Jason întrebându-se ce trebuie să facă în continuare.

Le luase aproape patruzeci de minute să urce creasta până sus. Aprecie că le vor trebui alte douăzeci de minute ca să coboare panta şi circa alte treizeci ca să ajungă la partea principală a epavei.

— Oare de când e aici? întrebă Greg încercând să estimeze lungimea iniţială a navei spaţiale ţinând cont de cantitatea de resturi împrăştiate în crater.

— De destul de mult timp, răspunse Jason care se întoarse să-l privească pe Greg. O asemenea prăbuşire şi cantitatea de praf pe care a stârnit-o ar fi fost observată de pe Pământ. Din câte ştim, chestia asta poate fi aici de sute de ani ori poate şi mai mult.

— Acum ce facem? a întrebat Greg.

Explorarea navei extraterestre nu intra în fişa postului său. Dar aveau ei o altă opţiune?

— Nava asta trebuie să aibă o sursă de energie încă activă şi un fel de transmiţător funcţional la bord care provoacă acea interferenţă.

— N-avem de ales, răspunse Jason încercând să pară mai calm decât se simţea. Mergem acolo jos şi verificăm dacă e cineva acasă.

— Crezi că cineva a supravieţuit prăbuşirii? întrebă Greg dându-se înapoi la acest gând.

Greg nu ştia dacă este pregătit pentru scenariul unui Prim Contact.

— Mă îndoiesc, spuse Jason privind înapoi la resturile epavei. A fost o prăbuşire foarte dură. Nu cred că a putut supravieţui cineva. Acea transmisie nu a început decât după ce noi ne-am început coborârea. Trebuie să fie un fel de baliză de urgenţă care s-a activat când *lander*-ul nostru a intrat în raza sa.

— O baliză de urgenţă! spuse Greg îngrijorat. Mă întreb cui semnalizează.

— Probabil nimănui, spuse Jason încercând să inspire încredere. Epava e acolo de prea mult timp. Dacă cineva a căutat-o, a plecat de mult.

— Sper, a răspuns Greg privind în jos spre crater.

Erau naufragiaţi pe Lună alături de epava unei nave spaţiale extraterestre. Putea fi situaţia mai rea de atât?

— Să mergem, spuse Jason înaintând în josul povârnişului. Cu cât ajungem acolo mai repede, cu atât mai bine.

Greg l-a urmat. Din când în când, ridica ochii spre epava navei extraterestre. Simţea un fior rece în spate la gândul a ceea ce ar putea găsi. Ei tocmai aflaseră un fapt uimitor.

Unul pe care astronomii l-au susţinut întotdeauna: nu suntem singuri în univers.

Jason şi Greg au coborât repede pe panta abruptă cu grijă să nu se poticnească. Trebuiau să ocolească atenţi bolovanii şi să evite zonele cu praf selenar. Masivele lor costume de protecţie îi împiedicau, iar ei trebuiau să evite o eventuală cădere. Nici unul dintre ei nu voia să se dea de-a rostogolul necontrolat pe pantă şi să rişte sfâşierea sau avarierea costumelor spaţiale. În sfârşit, au ajuns la baza crestei şi s-au îndreptat spre prima bucată mai mare din epavă. Aceasta se afla cam la o sută de metri de baza pantei.

— Pare ca şi cum nava a venit la prea joasă înălţime peste creastă şi a lovit aici, a constatat Jason privind la depresiunea puţin adâncă de la baza crestei. A fost o aterizare dură.

Depresiunea nu era prea vizibilă din înaltul crestei. De pe fundul craterului, era evident că nava a lovit solul cu forţă şi apoi a alunecat de-a latul acestuia, oprindu-se la aproape o milă depărtare de zidul îndepărtat. Forţa impactului a provocat avarii cumplite navei.

— În mod sigur asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă, a comentat Greg uitându-se la resturile epavei şi la urmele lăsate în sol.

Avea o licenţă în geologie şi în câteva alte ştiinţe.

— Când nava a lovit trebuie să fi trimis un nor de praf mult deasupra suprafeţei selenare. Când praful s-a reaşezat, a acoperit totul cu un strat subţire, ca un camuflaj. De aceea această epavă nu este vizibilă de pe Pământ.

Au ajuns la prima bucată masivă din epavă şi s-au oprit să o examineze. Era lată de vreo şapte metri şi se părea că este un fragment din învelişul navei.

Jason a atins cu mâna înmănuşată suprafaţa stranie. Era uşor aspră, alt indiciu că se afla aici de ceva timp. Micile porozităţi fuseseră probabil făcute de micrometeoriţi. Bucata de metal însăşi era uşor îndoită şi avea câteva crestături mari cauzate probabil de lovirea de suprafaţa selenară.

— Acest metal are o grosime de 30-35 cm, a constatat Greg privind una dintre marginile rupte. Asta e teribil de gros pentru o navă spaţială. Oare de ce au folosit o carcasă atât de groasă? Face ca greutatea totală a navei să fie aproape astronomică.

— E o navă mare, a subliniat Jason privind în jur la toate resturile împrăştiate.

După aspectul acestora, multe dintre ele proveneau din carcasa navei. La câteva sute de metri depărtare era o bucată mult mai mare, ce părea că avea ataşată un fel de motor rachetă.

Jason şi Greg s-au apropiat de fragmentul cel mare şi au rămas sideraţi. Semăna cu un motor rachetă, dar unul cum nu mai văzuseră niciodată. Era evident că nu ardea nici un tip ce combustibil chimic.

Greg a examinat secţiunea motorului rachetă timp de câteva minute înainte de a se întoarce spre Jason.

— Indiferent ce foloseşte chestia asta pentru putere, este de departe mult mai măreţ decât orice la care ne-am gândit noi vreodată. Dacă ar fi să ghicesc, cred că ne uităm la un motor cu fuziune nucleară, ori poate chiar cu antimaterie.

— Nu sunt surprins, a răspuns Jason întrebându-se cu ce tip de ştiinţă avansată au de a face.

Era familiarizat cu numeroase teorii despre design-ul navelor spaţiale avansate şi despre ce aveau nevoie acestea pentru propulsie. Aceasta părea a fi dincolo de orice studiase el.

— Uite cât de mare este nava. Sursele convenţionale de propulsie pe care le folosim noi n-ar reuşi niciodată măcar să o mişte. Trebuie să fie ceva exotic.

— Sunt foarte multe de învăţat de aici, realiză brusc Greg. Cu ce e în crater putem avansa cu sute de ani în câteva discipline ştiinţifice.

Se întoarse spre partea frontală a navei, aproape intactă.

— Îţi dai seama, Jason, că această navă nici măcar nu poate fi originară din sistemul nostru solar. Secretul călătoriilor interstelare poate că ne aşteaptă aici, înăuntru.

Greg visase întotdeauna să zboare într-o zi spre stele. Simţea că-l cuprinde o stare de surescitare pe măsură ce realiza că secretul acesta tentant se afla chiar aici, în faţa sa.

— Nu-ţi fă prea multe speranţe, Greg, l-a prevenit Jason

Ştia de ce se simţea Greg atât de entuziasmat. Şi el se simţea la fel.

— Nu ştim ce se află în interiorul navei. Aminteşte-ţi că suntem pe Lună, nu pe Pământ. Nava aceasta va fi foarte dificil de studiat. Mai trebuie să găsim transmiţătorul care emite semnalul sau cei de pe Pământ nu vor afla niciodată ce se află aici.

— Ai dreptate, a fost de acord Greg oftând din greu. Dar transmiţătorul funcţionează, iar asta înseamnă că mai există energie în epavă. Secţiunea frontală pare aproape intactă.

— Mă întreb de ce s-au prăbuşit, s-a întrebat Jason privindu-l pe Greg. O navă atât de avansată ca aceasta evident că nu ar fi trebuit să se prăbuşească pe Luna noastră.

— Cu cât devin navele mai complicate, cu atât e mai posibil să apară probleme, a replicat Greg. Ar fi putut avea o eroare de navigaţie sau nişte probleme mecanice serioase. S-ar putea să nu aflăm niciodată de ce s-au prăbuşit.

— Hai să mergem la secţiunea principală, a sugerat Jason arătând spre zidul craterului unde se afla partea frontală a epavei navei spaţiale. Şi nu ne ducem acolo ca să aflăm nişte răspunsuri.

Cei doi începură să traverseze craterul către epavă. Trebuiau să fie prudenţi deoarece peste tot se aflau bucăţi mai mici, iar unele dintre acestea erau destul de zimţate. Ar fi fost uşor să cadă şi să-şi sfâşie costumul în una dintre ele.

După ce au traversat zona cu grijă, au ajuns la epavă.

— Doamne, ce mare e, spuse Greg cuprins de un sentiment de respect şi teamă.

Epava se înălţa deasupra lui.

— Trebuie să aibă vreo treizeci de metri înălţime.

— Probabil avea un echipaj numeros, spuse Jason încercând să-şi imagineze tehnologia de care era nevoie pentru a construi o navă spaţială atât de mare. Mă întreb de unde vine această navă şi cum a sfârşit aici, pe Lună? Trupurile celor din echipaj ar putea fi încă înăuntru.

— Trupuri? spuse Greg îndepărtându-se de epavă.

Asta era ceva la care nu se gândise.

— Dacă n-a venit niciodată o navă de salvare, corpurile sunt înăuntru, replică Jason privindu-l pe Greg.

Era surprins că Greg nu se gândise la această posibilitate.

Acest gând îl făcea pe Greg să se simtă stingherit. Aveau dreptul să intre în ceea ce putea fi un mormânt extraterestru? Totuşi, ce altă posibilitatea aveau? Transmiţătorul din interior trebuia oprit.

Greg cercetă încet învelişul navei. Erau vizibile câteva trape situate deasupra lor la nivele mai înalte, dar nici una unde se aflau ei, jos.

— Nu văd nici o intrare.

— Hai să înconjurăm secţiunea aceasta de epavă, a sugerat Jason. Trebuie să existe o cale de acces pe undeva. Trebuie doar să o găsim.

Un fapt pe care-l observase Jason imediat a fost lipsa evidentă a hublourilor. Coca navei era solidă cu excepţia a ceea ce păreau a fi numeroase trape şi adâncituri. De ce erau atât de multe trape?

Cei doi se deplasau încet în jurul masivei epave. Erau evidente câteva urme de explozii puternice care avuseseră loc în secţiunea din spate, dar era atât metal contorsionat şi dezmembrat, încât Jason nu credea că ar fi sigur să intre pe acolo. În partea cealaltă, au găsit în sfârşit o trapă la care puteau ajunge uşor. Avea cam la cinci metri înălţime şi tot atât lăţime. Pe trapă, la nivelul pieptului se afla un mâner mare, iar Greg l-a apucat şi atras de el. Fu aproape să cadă când trapa s-a rotit cu uşurinţă, deschizându-se.

— Nu e încuiată!

— Nu, a răspuns Jason privind înăuntru.

Trapa interioară era parţial deschisă.

— Aceasta ar putea fi o indicaţie că a venit o navă de salvare şi echipajul supravieţuitor a fost evacuat. Poate de aceea nu am văzut cadavre în exterior.

— Asta-i grozav! Spuse Greg cu uşurare în voce. Fără extratereştri vii şi fără cadavre.

— Am spus că ar putea doar indica o operaţiune de salvare, i-a reamintit Jason.

A aprins luminile de la costumul spaţial şi a păşit mai departe în ceea ce, evident, a fost un foarte mare sas. Încă câţiva paşi şi a ajuns la uşa interioară. Jason a pus mâna pe ea şi a împins-o. S-a deschis uşor, fără să facă zgomot, doar se aflau în vidul selenar. Liniştea era sinistră. Totuşi, se aflau în vid şi era de aşteptat.

— Vezi ceva? a întrebat Greg care stătea chiar în spatele lui Jason.

Acesta a păşit atent într-un coridor şi s-a răsucit ca să privească în ambele direcţii. Putea vedea o trapă închisă către ceea ce trebuia să fie partea frontală a navei. În direcţia opusă, vedea ceva ce păreau câteva grinzi groase din metal şi multe fragmente contorsionate ce blocau coridorul. Privind din nou spre trapa închisă, putea vedea ceva ce păreau a fi câteva uşi sau posibile coridoare ce duceau în adâncul navei.

— Nu prea avem de ales, spuse Jason făcând câţiva paşi în lungul coridorului în direcţia trapei închise.

Greg a păşit în coridor privind în jur. Se simţea uşor ameţit la gândul că se afla în interiorul unei nave spaţiale extraterestre. Coridorul avea cam patru metri înălţime şi ceva mai mult de trei metri lăţime. Singura lumină venea de la farurile costumelor lor spaţiale. Îşi aminti de câteva filme *horror* pe care le-a văzut în copilărie despre ce se putea întâmpla pe o navă extraterestră. Simţi cum i se ridică părul pe ceafă. Inspiră adânc de câteva ori ca să se calmeze. Nu mai era demult un copil.

— Să mergem înainte pe coridor şi să verificăm şi celelalte uşi, a sugerat Jason. Mai vreau să mergem şi la trapa aceea închisă ca să vedem dacă se deschide.

Greg îl urmă pe Jason. Ajunşi la prima uşă, au găsit-o complet deschisă către interiorul încăperii. Jason a văzut câteva piese mari de echipament ciudat lipite de perete. Echipamentul era acoperit cu numeroase cadrane şi butoane, şi cu ceva ce păreau a fi ecrane de monitoare de computer. Toate acestea erau sparte probabil în urma impactului prăbuşirii.

— Nu-s prea multe aici, comentă Greg, încercând să-şi imagineze tipul de fiinţe care au lucrat odată în această încăpere. Era de asemenea uşurat să vadă că nu existau cadavre.

— Hai la trapa închisă, a spus Jason.

Se temea că va dura prea mult ca să găsească transmiţătorul. Doar pentru atât le mai ajungea oxigenul şi energia din costum înainte de a trebui să se întoarcă la *rover*.

Au mers către trapa închisă şi s-au uitat la mânerul mare. Păşind înainte, Jason l-a apucat şi a tras de el. Nu s-a întâmplat nimic. Timp de un minut, Jason a examinat trapa şi a decis că într-adevăr, se deschide spre el. Avea sens dacă era o trapă de presiune, iar în spatele ei era un sas. Jason a apucat mânerul cu ambele mâini şi a încercat să-l rotească, dar fără rezultat.

— Hai să încercăm amândoi, a sugerat Greg.

A venit alături de Jason, şi-a pus şi el mâinile pe mânerul imens, apoi au încercat amândoi să-l rotească. Nimic, nu se clinti deloc.

— Nu se mişcă, a mormăit Greg dezamăgit. Acum ce facem?

Greg suspecta faptul că radio-transmiţătorul de afla undeva de cealaltă parte a acestei trape. Dacă voia să ajungă acasă la soţie şi copil, trebuiau să găsească o cale ocolitoare.

Jason se dădu înapoi şi privi la trapa masivă întrebându-se ce să facă în continuare. Aceasta părea a fi singura ieşire viabilă din coridor.

— Trebuie să trecem prin uşa asta, a vorbit cu hotărâre.

Şi, întorcându-se spre Greg, a continuat:

— Nu-mi face nici o plăcere să o spun, dar trebuie să ne întoarcem la *rover* şi apoi la *lander*. Avem nevoie de nişte scule pentru a putea intra înăuntru. Mai trebuie să găsim şi o cale de a aduce *rover*-ul lângă epavă. Cu sistemul lui de reciclare a oxigenului, ne va da nişte timp suplimentar pentru explorarea navei. La cât de mare este, va dura ceva până vom găsi transmiţătorul.

— Dacă se află într-o zonă a navei la care putem avea acces, a adăugat Greg îngrijorat.

Ştia că dacă se află în partea avariată nu vor fi capabili să ajungă la el. Speranţa de a fi salvaţi ar fi fost diminuată. Greg încerca să nu se gândească la ce ar însemna aceasta. Avea o soţie şi un copil pentru care trebuia să se întoarcă pe Pământ.

Cei doi s-au întors înapoi pe coridor, la sas, mergând tăcuţi. Aveau de făcut o călătorie lungă până la modulul de aterizare.

Ziua următoare erau din nou la trapa blocată. Se odihniseră bine noaptea şi au încărcat pe *rover* toate sculele de care era posibil să aibă nevoie. Jason petrecuse destul timp studiind hărţile disponibile. Găsi ceea ce părea a fi o secţiune joasă a crestei. Dacă harta era corectă, puteau trece peste creastă, până la epavă. A fost nevoie de două ore în plus, dar *rover*-ul era parcat acum chiar lângă *sas*-ul deschis.

Au găsit un fel de ţeavă de circa 1,5 m printre resturile împrăştiate peste tot. Folosind-o ca pe o pârghie, Jason şi Greg au încercat să forţeze mânerul trapei să se mişte. La început a rezistat apoi a cedat vreo doi centimetri.

— Se mişcă, a icnit Greg, forţând şi mai tare mânerul.

După o clipă, cedă complet şi se roti până la capăt.

— Asta e, spuse Jason trăgând încet de mâner şi deschizând complet trapa.

Aduseseră cu ei din *lander* o puternică sursă portabilă de lumină. Jason a luminat interiorul. Mai era o trapă în partea cealaltă, dar, până la ea, coridorul părea să se încline spre interiorul navei.

Au păşit prin trapa deschisă şi au mers încet. Din când în când se opreau şi aruncau câte o privire în camerele cu uşi deschise. Erau şi câteva uşi închise pe care nu au reuşit să le deschidă. În interiorul încăperilor cu uşi deschise, erau vizibile mai multe

echipamente misterioase şi chiar nişte lăzi mari. În fiecare cameră erau semne de distrugere. Erau echipamente sparte, smulse de pe pereţi, ecrane de computere sparte şi chiar urme de foc.

— Cel puţin, încă nu am găsit cadavre, a murmurat Greg pe când pătrundeau mai adânc în navă.

Uneori, Jason se oprea şi făcea semne pe peretele metalic. Folosea o rocă luată de pe suprafaţa selenară pentru a marca un **X** şi o săgeată ce indica drumul de întoarcere. Au mai găsit câteva trape, dar până acum, toate erau deschise.

— Îţi aminteşte de ceva? a întrebat Greg oprindu-se la o scară ce ducea în sus.

Ceva din memorie îl preocupa de câteva minute. Scările semănau cu cele întâlnite pe navele maritime moderne.

— O navă maritimă, a replicat Jason privind surprins la scări. Mai precis o navă de război.

— Exact, răspunse Greg dând din cap. Toate adânciturile şi micile trape de pe învelişul extern, pariez că sunt amplasamente de arme în spatele lor. De aceea coca este atât de groasă şi de aceea sunt atâtea trape şi sas-uri pe coridoare. Aceasta e o navă de război!

Pentru câteva momente lungi, Jason a rămas tăcut. Şi-a dat seama că Greg ar putea avea dreptate. Dacă avea, ce ar însemna aceasta pentru Pământ? Universul ar putea fi un loc mult mai periculos decât şi-au imaginat oamenii.

— Cei care au manevrat această navă au foarte asemănători cu oamenii în ceea ce priveşte mărimea, a comentat Jason arătând spre scări. Trebuie să fi fost foarte asemănători cu noi.

— Asta e liniştitor de ştiut, spuse Greg.

Încă mai spera că nu vor da peste nişte cadavre de extratereştri.

Jason stătu un moment la baza scărilor. A pus precaut un picior pe prima treaptă.

— Să mergem la nivelul superior. Trebuie să găsim Centrul de Comandă.

Au urcat cu grijă la etaj. Nu a fost chiar atât de uşor cu costumele lor masive. Ajunşi sus, au văzut în faţa lor alte câteva trape deschise.

Jason văzu pe un perete ceva ce semăna a text scris. Apropiindu-se a descoperit cu uimire planul navei. Erau câteva asemenea planuri expuse. Pe primul, exista un punct roşu pe coridor. Jason şi-a dat seama că aceasta era poziţia lor. Următoarele două planuri erau ale etajelor de deasupra lor. Studiindu-le cu atenţie pe toate trei, nu a văzut nimic care să indice un Centru de Comandă sau un Centru de Transmisiuni. Nici nu era sigur că ar fi recunoscut vreunul chiar dacă l-ar fi văzut.

— Trebuie să mergem şi mai sus, a hotărât Jason după ce a studiat planurile încă un timp.

Jason a văzut pe plan că ceva mai departe de ei, pe coridor, se aflau alte scări.

Timp de treizeci de minute, au continuat să urce în inima navei. Întâlneau tot mai puţine distrugeri pe măsură ce se apropiau de centrul navei.

— Dacă aceasta este o navă de război, Centrul de Comandă ar trebui să fie dispus în cea mai protejată zonă, a subliniat Greg după ce au urcat un alt set de scări.

— În mijlocul ei, a răspuns Jason.

Se gândise şi el la această posibilitate. Oprindu-se, a studiat din nou cele trei planuri de pe perete. Pe al doilea, totul părea să se îndrepte spre o zonă principală.

— Ar putea fi asta, spuse Jason punând degetul mănuşii pe locul indicat.

Jason spera că are dreptate de dragul lui Greg. Îi promisese prietenului său că-l va duce acasă. Iar aceasta era posibil doar găsind şi oprind transmiţătorul. Secţiunea frontală a acestei nave era atât de largă, încât ar fi durat zile întregi să o cerceteze. Trebuind să se deplaseze mereu între *lander* şi epavă, acest lucru ar fi fost imposibil.

După ce a urcat la nivelul următor, Jason a verificat planul, apoi i-a făcut semn lui Greg să-l urmeze. Amândoi erau obosiţi de eforturile depuse. În sfârşit, au ajuns în faţa unei uşi mari, închisă.

— Asta o fi? a întrebat Greg răsuflând greoi.

— Cred că da, spuse Jason cu mâna pe mâner, rugându-se ca aceasta să se deschidă.

Jason a tras ferm de mâner şi l-a răsucit. Spre surpriza sa, s-a rotit cu uşurinţă, iar uşa masivă s-a deschis spre înăuntru. Era de două ori mai groasă decât fuseseră celelalte.

— *...spuse păianjenul către muscă...*, mormăi Greg în microfonul din casca costumului.

— Dacă ar fi fost „păianjeni” pe-aici, ar fi fost morţi demult, ripostă Jason păşind înăuntru şi luminând de jur împrejur.

Încăperea era în mod evident un fel de Centru de Comandă. Pereţii erau acoperiţi cu instrumente şi ecrane. Existau console cu scaune în faţa lor. În centru sălii era o consolă mai înaltă unde era posibil să fi stat comandantul navei şi secundul său.

— Asta e, a spus Greg entuziasmat. Transmiţătorul trebuie să se afle aici, pe undeva!

— Stinge luminile costumului, a ordonat Jason.

Le stinse şi pe ale sale, precum şi pe cea portabilă.

Greg a făcut ce i s-a ordonat şi a privit de jur împrejurul încăperii întunecate. Erau câteva luminiţe slabe strălucind anemic pe unele console.

Nici unul dintre ei nu a observat că, în spatele lor, uşa masivă care tocmai începuse să se rotească, s-a închis şi s-a blocat singură.

Un senzor de pe Puntea navei detectase forme de viaţă umanoide. Urmând instrucţiunile unui program străvechi, a început să activeze IA[1] a navei.

Jason a aprins din nou lumina şi a rotit-o încet în jurul încăperii. A încremenit când a văzut că uşa din spatele său a fost închisă.

— Cum s-a întâmplat asta? a întrebat Greg uluit.

Dacă nici el, nici Jason nu au închis uşa, atunci cum dracu de era blocată acum?

---

[1] IA – Inteligenţa Artificială.

Deodată, Jason a avut sentimentul înfricoşător că nu mai erau singuri pe navă. Se apropie din nou de uşă gata să acţioneze mânerul, când luminile din Centrul de Comandă au început să pâlpâie una după alta şi să se aprindă. Se opri la mijlocul mişcării şi se întoarse.

— Ce se întâmplă? a întrebat Greg dorindu-şi să se afle înapoi în *rover*.

Începea să se simtă ca şi cum s-ar fi aflat într-unul dintre vechile filme horror-SF.

— Nu ştiu, răspunse Jason gândind furios. Trebuie să fi activat ceva când am deschis uşa Centrului de Comandă.

Un led semnaliza la încheietura mâinii lui Greg, unde era un mic senzor. Era folosit pentru a arăta atmosfera respirabilă din sas-ul modulului de aterizare.

— Jason, îmi arată că acum avem aici atmosferă respirabilă.

— Ce... este imposibil! a exclamat Jason privind senzorul lui Greg.

— Şi totuşi este adevărat, spuse Greg privind cu nervozitate prin Centrul de Comandă.

Avea o senzaţie de greaţă simţind că nu mai au controlul asupra situaţiei. Tot ce mai era nevoie acum, era să apară vreunul dintre extratereştrii din echipaj.

Jason a rămas perfect nemişcat apoi a luat o decizie. Încet, a dus mâinile la clemele ce-i permiteau să-şi scoată casca.

— Jason, ce faci? se repezi Greg frenetic, realizând intenţia lui Jason.

— Îmi scot casca, a răspuns Jason pe când îşi desfăcea ultimele două cleme.

Odată desfăcute şi acestea, mai rămăsese doar cea interioară. Cu ezitare, a declanşat-o şi pe aceasta. Apoi, prinzând casca cu ambele mâini, a rotit-o şi a scos-o. Jason s-a relaxat văzând că nu se întâmplă nimic. Stătea în Centrul de Comandă extraterestru respirându-i aerul. Era destul de rece, dar părea a fi în regulă.

— Eşti OK? a întrebat Greg îngrijorat.

Nu-i venea să creadă că Jason şi-a riscat viaţa în felul acesta. Nu ştia ce ar trebui să facă dacă i s-ar întâmpla ceva lui Jason.

— Da, mă simt bine, spuse Jason respirând adânc.

Aerul părea proaspăt şi perfect normal.

— Ei bine, acum ştim că aceşti extratereştri respirau o atmosferă normală, pământeană, a concluzionat Greg pe când a început manevra de scoatere a propriei căşti.

Jason s-a apropiat ca să-l ajute. Curând, amândoi aveau căştile scoase şi au oprit rezervele de oxigen de la costume pentru a le conserva. Vor avea nevoie mai târziu, când vor părăsi Centrul de Comandă. Presupunând că vor găsi o cale de ieşire. Deocamdată, atmosfera internă va ţine trapa închisă ermetic. În acest moment, ei erau blocaţi în interiorul acestei încăperi.

Jason a văzut o altă uşă de partea cealaltă a Centrului de Comandă. Merse către ea şi a privit curios înăuntru. A încremenit în faţa priveliştii.

— Greg, vino aici. Trebuie să vezi asta!

Greg veni lângă Jason şi se uită şi el în mica încăpere. Semăna cu un mic birou dotat cu o masă mare în celălalt capăt. Dar ce era realmente şocant era ceea ce era aşezat în fotoliul imens, confortabil, din spatele mesei-birou.

— Este un umanoid! a strigat Greg şocat. Cum e posibil?

Jason privea trupul din fotoliu. Era mumificat, dar nu era nici o îndoială că era cu adevărat un umanoid.

— Trebuie să fie comandantul navei, a presupus Jason. N-am văzut alte cadavre nicăieri. Aş presupune că a existat cu adevărat o misiune de salvare care a găsit nava. L-au lăsat pe comandant aici din anumite motive.

Jason a ieşit şi a închis uşa în urma sa.

— *Sprk*, *crackle*, *cmdt*, *crackle*, Pământ, se auzi deodată dintr-un difuzor aflat undeva în Centrul de Comandă. Umanoid, *crackle*, *salva*, aici, a continuat vocea stranie.

— Ce-i asta? a întrebat Greg privind în jur, încercând să-şi dea seama de unde vine vocea.

Avea un timbru artificial, ca acela al unor programe de sinteză vocală de pe computer sau telefon. Se întrebă ce altceva au mai activat prin intrarea în Centrul de Comandă.

— Sunt *crackle*, *compteer* navei, spuse vocea neclar.

— Trebuie să vorbim mai mult, spuse Jason înţelegând dintr-o dată despre ce e vorba. Cred că încearcă să înveţe limba noastră.

În următoarele cincisprezece minute, Jason şi Greg au vorbit despre orice le-a trecut prin cap. Au umblat chiar şi în jurul încăperii arătând spre diverse obiecte şi pronunţându-le numele de pe Pământ.

Şi deodată... pentru prima oară vocea a vorbit clar.

— Raport despre starea navei după cum urmează:

Sistemul de susţinere a vieţii operaţional numai în Centrul de Control.

Sistemul de propulsie subluminic este nefuncţional.

Sistemul de propulsie transluminic este nefuncţional.

Sistemul de armament este nefuncţional.

Comunicaţiile la mare distanţă sunt nefuncţionale.

Baliza pentru semnalul de urgenţă este activată.

Sursa principală de energie este nefuncţională.

Energia de pe rezerva de urgenţă este la nivel de 0,05%.

— Stop, a ordonat Jason cu speranţa că computerul i se va supune.

— Raport despre starea navei oprit, a replicat ascultătoare vocea.

— Baliza pentru semnalul de urgenţă, a repetat Greg uitându-se la Jason cu speranţa renăscută în priviri. Pe asta vrem să o oprim. Trebuie să fie sursa interferenţei.

— Computer, opreşte Baliza pentru semnalul de urgenţă, a ordonat Jason.

Aşteptă un moment, dar tot ce-i auzeau urechile era liniştea. Îl privi pe Greg, apoi încercă din nou.

— Computer, opreşte Baliza pentru semnalul de urgenţă.

— Baliza pentru semnalul de urgenţă nu va fi oprită, replică vocea. Circuite avariate nu permit comenzile necesare pentru dezactivarea balizei.

— Rahat, mormăi Greg. Şi acum, ce mai putem face?

— Computer, unde este localizată Baliza pentru semnalul de urgenţă? a întrebat Jason întrebându-se care-i mişcarea următoare.

Cel mai logic lucru era să localizeze baliza şi să o oprească manual.

— Puntea şapte, secţiunea patru, compartimentul de comunicaţii doi, răspunse vocea. În prezent nu există cale de acces către acea zonă datorită avariilor structurale ale navei.

— Dar din exteriorul navei? a întrebat Jason.

Dacă puteau găsi o trapă suficient de apropiată de zona avariată, poate că aşa aveau acces.

— Toate trapele de acces din acea zonă au fost blocate şi nu pot fi deschise datorită lipsei de energie, răspunse vocea.

— Şi acum? a întrebat Greg îngrijorat.

Se părea că nu pot ajunge la baliză ca să o oprească.

Jason stătea lângă consola de comandă gândindu-se. Au venit până aici, au găsit o navă extraterestră cu echipaj umanoid, iar acum sunt în impas pentru că nu au posibilitatea să oprească baliza. Simţea că-i scapă ceva, dar nu-şi putea da seama ce anume. Dar gândul era prezent undeva, în subconştient.

— Nu ştiu, spuse Jason privind în jur, prin încăpere. Trebuie să existe o metodă prin care să oprim baliza.

Jason şi Greg au petrecut câteva minute făcând înconjurul sălii şi examinând diversele console. Au găsit navigaţia, propulsia, armamentul, senzorii şi diverse altele pe care le-au identificat cu ajutorul computerului. Nu au găsit nimic care să-i ajute să oprească Baliza pentru semnalul de urgenţă.

Jason a întrebat computerul despre armele cu care a fost dotată nava dar i s-a răspuns cu voce politicoasă că nu are nivelul de autorizaţie necesar să acceseze aceste fişiere.

— Computer, de ce răspunzi comenzilor mele vocale? a întrebat Jason.

— Eşti un umanoid, a replicat computerul.

— Echipajul a fost format numai din umanoizi?

— Da, este o navă a umanoizilor.

— De unde vine această navă? a continuat Jason să afle mai multe informaţii.

— Această informaţie este clasificată ca fiind secretă.

— Eu tot nu văd nici o cale de a ajunge la baliză, spuse Greg cu un aer nefericit.

Dacă ar fi putut opri baliza ar fi putut folosi radioul de pe *rover* ca să contacteze modulul de comandă de pe orbită, respectiv Controlul Misiunii de pe Pământ.

— Trebuie să existe o metodă, răspunse Jason furios pe sine însuşi.

Ce anume îi scăpa? Ştia că trebuie să existe o cale.

— Va trebui să plecăm înapoi în curând, spuse Greg privind contorul de energie de pe costum. Ne-a luat ceva timp ca să pătrundem în Centrul de Comandă şi mai avem doar atâta energie cât să ajungem înapoi la *rover*, plus o rezervă foarte mică.

Jason se holbă la Greg cu ochii uimiţi. Oare cum de a putut să ignore evidenţa?

— Computer, spuse repede. Care este nivelul prezent de energie al navei?

— Nivelul de energie al sursei de urgenţă este la 0,045%, a precizat vocea.

Greg îl privea pe Jason cu speranţa revenită în ochi.

— Energia, spuse agitat. Aproape că nu mai are energie.

— Cât mai durează până când întreaga energie este consumată şi Baliza pentru semnalul de urgenţă încetează să mai emită? a întrebat Jason

— Patru ore şi douăzeci şi două de minute la nivelul curent de consum energetic, a răspuns vocea.

Jason îi zâmbi larg lui Greg.

— Cred că este timpul să ne întoarcem la *rover*. Odată ce energia se epuizează, iar baliza se opreşte, putem contacta Controlul Misiunii via modulul de comandă orbital.

— Deci vom supravieţui? a întrebat Greg.

Îşi dădu seama cu imensă uşurare că îşi va revedea cu adevărat soţia şi copilul. Doar că va mai dura niţel.

— Cred că da, a confirmat Jason.

Se întoarse cu faţa la consola cu computerul de unde venea vocea.

— Menţine consumul curent de energie până ce Baliza cu semnalul de urgenţă va înceta să mai emită.

— Afirmativ, a confirmat vocea. Nivelul consumului va fi menţinut până ce sursa de energie de urgenţă va fi epuizată.

Jason şi Greg s-au ajutat unul pe altul să-şi pună la loc căştile costumelor spaţiale. Aerul din încăpere a fost pompat afară, iar uşa s-a deschis. Au urmat cu grijă calea marcată de semne, păşind pe propriile urme până au ajuns înapoi la trapa cea mare. Au ieşit afară şi s-au îndreptat spre *rover*-ul ce-i aştepta.

După ce s-au instalat în scaune şi-au cuplat costumele la sistemele de aer şi energie ale *rover*-ului. Acum trebuiau doar să aştepte până ce interferenţa dispărea din receptoarele radio. Imediat ce se făcea tăcere, puteau transmite un mesaj către Pământ. Timp de câteva minute, amândoi s-au uitat la nava uriaşă care stătea sprijinită de zidul craterului, în faţa lor.

— Cum le vom spune celor de pe Pământ ce am găsit? a întrebat Greg uitându-se la navă cu un respect amestecat cu teamă.

Era greu de imaginat ceva atât de imens zburând prin spaţiu şi mai ales printre stele.

— Cred că nu le vom spune nimic până nu vom ajunge pe Pământ, spuse Jason gândindu-se la toate implicaţiile descoperirii lor. Ştiinţa va fi dată peste cap. Această

descoperire va da posibilitatea ca rasa umană să avanseze cu sute de ani într-un timp relativ scurt.

— Va trebui să fie făcută cunoscută tuturor, răspunse Greg. O asemenea descoperire va zgudui multe aspecte de pe Pământ. Este prea importantă pentru a fi ţinută secretă de o singură ţară.

Orele au trecut cu repeziciune şi, la un moment dat, zgomotul static din receptoarele radio a dispărut. Pentru prima dată în ultimele zile, radio nu mai recepţiona puternicul static care-i însoţise de când au început nefericita coborâre pe suprafaţa selenară.

— Staticul a dispărut, spuse Greg cu uşurare în voce. Energia din navă a fost epuizată.

Jason a setat radioul pe emisie şi a respirat adânc. Semnalul său va fi retransmis de Modulul de Comandă spre Pământ.

— Aici misiunea selenară „Un Nou Început" către Controlul Misiunii. Mă recepţionaţi? *Over*.

Jason a repetat mesajul de câteva ori apoi a aşteptat sperând să primească un răspuns.

Pe Pământ, Elizabeth Johnson se afla la Controlul Misiunii ţinându-şi bebeluşul în braţe. Stătea în camera de observaţie şi-l legăna încet. Era aici de câteva zile, în aşteptarea unei veşti despre soţul ei Greg. Soţia fratelui ei a fost tot timpul lângă ea şi a ajutat-o să aibă grijă de copil. A dormit foarte puţin, dar a petrecut o grămadă de timp rugându-se pentru întoarcerea în siguranţă a soţului ei. Sora comandantului Strong tocmai ieşise afară ca să aducă ceva de băut.

Amândouă au ridicat privirile când oamenii din Controlul Misiunii au izbucnit deodată în strigăte entuziaste. Directorul, Tom Hays, s-a întors şi a sprintat către camera de observaţie, smulgând uşa.

— Sunt OK! a spus agitat, cu ochii strălucitori. Îl avem pe comandantul Strong pe canalul de comunicaţii!

Elizabeth s-a uitat la sora sa şi a izbucnit în lacrimi de bucurie. Apoi s-a uitat la bebeluşul ei. Tatăl său era OK.

— Unde e Katherine? a întrebat Tom agitat.

Nu mai putea aştepta ca să-i spună surorii lui Jason că fratele ei era pe canalul de comunicaţii.

— A ieşit pentru o clipă, a răspuns sora lui Elizabeth. Mă duc să o chem.

Jason şi Greg se aflau iarăşi în *lander*. Acum aveau comunicaţii neîntrerupte cu Controlul Misiunii. Jason a petrecut mai mult de o oră explicând situaţia încurcată în care se aflau cu modulul de aterizare. Câţiva specialişti ai misiunii au fost convocaţi ca să evalueze această situaţie extremă.

— Va trece ceva timp până să vă evaluăm situaţia, Jason, a transmis Tom prin radio. Pentru moment vrem să vă odihniţi, iar noi o să vă contactăm imediat ce vom şti ceva concret.

— Confirmat, Controlul Misiunii, a replicat Jason şi a întrerupt transmisia.

— Nu au întrebat nimic despre interferenţă, a comentat Greg cu o expresie nedumerită pe faţă. Mă întreb de ce?

— Trebuie să o fi interceptat, a spus Jason.

Şi el se întreba de ce n-au fost întrebaţi despre ea.

— Nu vreau să spun nimic până nu deschid ei primii subiectul.

— Şi acum? a întrebat Greg.

Tom aranjase pentru el să vorbească scurt cu soţia sa. Greg simţea ca şi cum o imensă greutate i s-a luat de pe umeri. Jason a vorbit şi el puţin cu sora sa. Greg se simţea uşurat pentru că toţi ştiau că ei sunt în siguranţă.

— Hai să dormim puţin, a sugerat Jason simţindu-se extenuat după evenimentele acestei zile.

Tom a promis să-i dea de veste fratelui lui Jason că acesta este bine. Ştia că sora sa se simte uşurată. Mai ştia că vor discuta despre asta când se va întoarce acasă.

Când perioada de somn s-a sfârşit, Tom i-a contactat din nou.

— Este opinia experţilor că nu merită riscul de a încerca ridicarea la verticală a modulului de aterizare. Riscurile să apară şi mai multe avarii sau chiar o spărtură în înveliş este prea mare.

— Şi-atunci... care-i planul? a întrebat Jason.

Se temuse că ar fi fost nepractică încercarea de a încerca ridicarea *lander*-ului în poziţie normală. Începea să se prefigureze faptul că vor rămâne naufragiaţi pe Lună ceva mai mult timp.

— Putem lansa drone de aprovizionare către Lună, replică Tom cu o voce calmă. Amândouă pot fi aselenizate aproape de poziţia voastră. Totuşi, ne va lua două săptămâni pentru a le pregăti. Va trebui să le facem o grămadă de modificări.

Jason l-a privit iscoditor pe Greg. Treaba asta i-ar aduce la limita timpului în ceea ce priveşte rezervele actuale de apă şi alimente. Va fi nevoie de o raţionalizare severă a consumului.

— Putem să o facem, a fost de acord Greg după o scurtă verificare mentală.

— Afirmativ, Controlul Misiunii, a răspuns Jason.

Apoi, după un moment de gândire, a continuat.

— Am vrea să vă cerem nişte echipament special. Se pare că vom rămâne blocaţi aici destul timp.

— Cel puţin patru luni, a spus Tom. Atât va dura ca să pregătim un nou *lander* care să aselenizeze, iar apoi să decoleze în siguranţă şi să se cupleze cu Modulul de Comandă de pe orbită.

Jason şi Greg s-au uitat unul la altul apoi au privit interiorul înghesuit al *lander*-ului. Patru luni în acest spaţiu strâmt vor părea o eternitate.

— Am înţeles, a confirmat Jason. De aceea cerem nişte echipament special ca să putem rezista până atunci.

— Vom face tot ce se poate pentru a vă găzdui cât mai confortabil, spuse Tom. Amintiţi-vă doar că avem un spaţiu limitat la bordul celor două drone.

— Am înţeles, controlul Misiunii. Vă vom contacta în curând.

— La ce fel de materiale te gândeşti, a fost curios Greg. N-avem prea mult spaţiu de depozitare aici.

— Epava navei spaţiale are câteva compartimente care sunt etanşe. Mai ales Centrul de Comandă şi zona din jurul său. Dacă avem o sursă de energie compatibilă, nişte containere cu oxigen şi un regenerator de aer, am putea represuriza o parte din ea. Chiar dacă va fi doar Centrul de Comandă, vom avea mult mai mult spaţiu decât aici, în *lander*. De asemenea ne asigură posibilitatea de a explora epava. Ne va da ceva de făcut în următoarele patru luni.

Greg a rămas tăcut analizând această posibilitate.

— Dacă am avea echipamentul potrivit am avea ce învăţa. Va fi mult mai benefic decât înţepenim în acest *lander* timp de patru luni.

— Păi... hai să facem lista de materiale, a sugerat Jason. Cred că Tom deja suspectează ceva. Când va vedea lista cu ce cerem, probabil că îşi va da seama că am găsit ceva semnificativ. Dacă ştiu despre interferenţă – şi eu cred că ştiu – nu va fi greu pentru ei să pună totul cap la cap.

În următoarele câteva ore, au redactat lista cu materialele de care vor avea nevoie. Au presupus că una dintre drone va aduce cele necesare supravieţuirii: oxigen, alimente, apă, echipament personal şi alte necesităţi. A doua dronă va fi pentru materialele necesare explorării navei prăbuşite.

Când au avut lista gata, Jason a contactat din nou Controlul Misiunii. A aşteptat să vină Tom şi au trecut în revistă, împreună, lista. Când Tom a auzit ce solicită ei în a doua dronă, a devenit foarte tăcut.

— Vă vom trimite ce aţi cerut, a spus la sfârşit. Cred că înţeleg importanţa întregului echipament. Se pare că vreţi să asamblaţi un habitat în afara *lander*-ului. Pot să înţeleg că nu vreţi să staţi înghesuiţi timp de patru luni în compartimentul lui. Mai sunt câteva lucruri pe care nu le-aţi menţionat, dar noi o să vi le trimitem ca să vă ajute. Ar mai fi şi altceva?

— Pentru moment, nu. Vă vom aduce la cunoştinţă dacă ne mai vine ceva în minte.

— Ce crezi? a întrebat Greg după ce au terminat convorbirea cu Controlul Misiunii.

— Este evident că Tom suspectează că am găsit ceva, a spus Jason. Am simţit-o când vorbeam cu dânsul.

— Atunci, presupun că tot ce mai putem face este să aşteptăm, comentă Greg rotindu-şi privirea prin micul spaţiu al *lander*-ului. Aş fi vrut să fi adus un pachet de cărţi de joc.

Jason a zâmbit şi a deschis un mic compartiment de lângă scaunul său. Avea puse acolo câteva lucruri personale. Scoase un pachet nedesfăcut de cărţi de joc.

— Poker? l-a întrebat cu inocenţă pe Greg.

— Sigur, a replicat, Greg cu un zâmbet larg.

La urma urmei, poate că aceste două săptămâni nu vor trece chiar atât de greu.

Două săptămâni mai târziu, vedeau prima dronă coborând încet şi aselenizând la puţin mai mult de o milă de *lander*. Scurt timp mai târziu, a doua dronă aseleniză şi ea, dar în direcţia opusă. Au primit instrucţiuni să se ducă imediat la prima dronă.

Cu ajutorul *rover*-ului, au ajuns la ea şi au deschis-o repede. În micul compartiment interior pentru mărfuri se aflau numeroase mici containere şi cilindri. Evident, cilindrii conţineau oxigen. Celelalte containere erau etichetate cu liste referitoare la conţinutul lor.

Au fost necesare trei deplasări pentru a duce totul la modulul de aterizare. Odată transporturile încheiate, au introdus în interior unele containere, printre care şi unul de mărimea unei serviete ce era etichetat: „A se deschide primul”.

În siguranţa oferită de interiorul *lander*-ului, Jason l-a deschis. Acesta conţinea ultimul tip de laptop cu memorie extinsă şi un dosar cu eticheta „Urgent - A se citi prima dată”.

Deschizând dosarul, Jason a descoperit că acesta conţinea o listă lungă de posibile scenarii pe care ei ar fi putut-o întâlni pe Lună.

— A dracului listă, comentă Greg după ce a citit-o. Totul, de la competitori de pe Pământ până la un contact extraterestru. Careva de acolo, de jos, are o imaginaţie extrem de bogată.

— Se pare că Tom şi ai lui au încercat să acopere toate posibilităţile, spuse Jason citind şi el lista.

Erau listate peste două sute de scenarii posibile. Fiecare avea un cod care trebuia transmis pe Pământ. Se părea că lista este alcătuită începând cu cel mai probabil scenariu şi terminând cu cel mai incredibil.

— De acesta avem nevoie, a spus Jason, în sfârşit. „Descoperit o epavă de navă spaţială extraterestră, fără supravieţuitori”. Cod 187ASD.

— Şi dacă ar fi avut şi supravieţuitori? întrebă Greg gânditor.

— Simplu. Varianta imediat următoare pe listă: „Descoperit o epavă de navă spaţială extraterestră, cu supravieţuitori”.

Greg a deschis un alt container mic pe care-l adusese la bord. A zâmbit şi i-a dat lui Greg un flacon nu foarte mare cu apă potabilă. Au băut fiecare câte unul, după care s-au simţit mult mai bine. Timp de două săptămâni, îşi raţionalizaseră consumul de apă cu foarte multă grijă.

Au transmis codul către Controlul Misiunii perfect conştienţi că vor stârni o grămadă de întrebări şi entuziasm. Timp de aproape o oră, nu a fost nici un răspuns. În sfârşit, Tom a revenit la radio.

— Jason, am recunoscut codul. Te rog să-l reconfirmi.

Jason l-a transmis din nou. Apoi a aşteptat.

— Mulţumesc, Jason, ai provocat multă agitaţie pe aici. Laptop-ul din container conţine un set de coduri pe care – începând din acest moment – îl vom folosi pentru a comunica între noi. De asemenea, am setat mai multă securitate canalului de comunicaţii. Activează laptop-ul şi urmează instrucţiunile de acolo.

Jason a făcut întocmai. Primul lucru pe care l-a văzut, împreună cu Greg, a fost cererea unui raport detaliat care să cuprindă absolut tot ce s-a întâmplat de când s-au prăbuşit pe Lună. Aproape patru ore, cei doi au redactat raportul. Au inclus şi planurile lor referitoare la mutarea la epavă şi încercarea de a face ca o mică secţiune a acesteia să devină locuibilă. Când au considerat că mai complet de atât nu poate fi, l-au transmis pe Pământ cu ajutorul laptop-ului.

Au urmat opt ore fără comunicaţii de pe Pământ. De câteva ori, Jason a fost tentat să restabilească contactul radio, dar ceva l-a făcut să aştepte.

— Cred că chiar am stârnit un veritabil cuib de viespi acolo, a mormăit Greg dorindu-şi să audă ceva.

Se mai gândea cât de lungi i se vor părea cele patru luni, fără să-şi poată vedea familia.

După câteva minute laptop-ul a *ciripit* indicând că recepţiona un mesaj. Conţinutul acestuia i-a surprins pe amândoi.

— L-au implicat şi pe Preşedinte, a comentat Greg făcând ochii mari.

Nu era ceva chiar surprinzător. Era ceva ce nu putea fi ţinut departe de ştiinţa guvernului.

— Vor modifica *lander*-ul experimental care se află încă în teste, citi Jason cu voce tare. Vor trimite şi patru specialişti care să ne ajute în investigarea epavei. Peste patru săptămâni vor putea ajunge aici.

— Presupun că vor campa împreună cu noi, a comentat Greg. Va fi plăcut să mai avem încă patru oameni cu care să putem conversa. Totuşi, faptul aduce întrebarea cum plănuieşte Controlul Misiunii să ne aducă pe toţi şase înapoi acasă.

— Vor mai trimite şi mai mult echipament şi provizii. Toate vor fi aselenizate în craterul cu epava. Se pare că atunci când vor începe acţiunea, vor lansa în ritmul de o dronă pe săptămână.

— Înseamnă că cineva va cheltui o grămadă a dracului de mare de bani, a constatat Greg.

Jason se lăsă pe spate zâmbind.

— Chiar este, dar fii atent ce primim în schimb. Gândeşte-te la ce am putea învăţa în epava extraterestră, mai ales dacă putem readuce computerul în stare de funcţionare.

Cei doi au rămas gânditori câteva momente. Treaba asta va rămâne în istorie. Când rasa umană a făcut Primul Contact cu o civilizaţie avansată. Întrebarea cheie: cum se face că această civilizaţie era una umanoidă şi unde era originea ei? Galaxia era un loc mare. Se mai întrebau şi ce anume a provocat prăbuşirea navei. Se luptase cu o altă navă spaţială? Erau atâtea întrebări fără răspuns...

Greg a deschis alt container pe care era trecut numele său. Înăuntru se aflau câteva fotografii ale familiei sale, precum şi o scrisoare personală de la soţie. Privi îndelung fotografia fiului său, apoi aruncă o privire prin hublou în direcţia craterului unde se afla epava avariată.

Cândva, când fiul său va fi destul de mare, va putea călători la stele.

Secretul acestei călătorii se afla la treizeci de mile depărtare, în acel crater. Greg se lăsă zâmbitor pe spate. Viitorul părea a fi extrem de luminos.

* * *

Pe epava navei extraterestre, o luminiţă slabă strălucea pe o consolă. IA a navei era total activată. IA îi urmărise cu grijă pe cei doi umanoizi în Centrul de Comandă. Se asigurase că computerul a sincronizat energia restanţă cu lista sistemelor navei. A vrut să vadă dacă aceşti noi umanoizi erau capabili să-şi dea seama cum să oprească baliza de urgenţă. Au trecut testul.

Acum, IA aştepta. Avea propria sursă internă de energie. Avea multe de spus acestei noi rase umane.

SFÂRŞIT